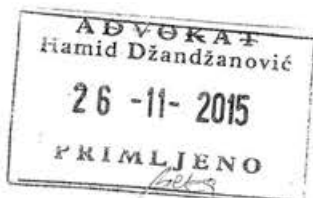

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**Broj: S1 3 K 019495 15 Kž 2****Sarajevo, 16.11.2015. godine**

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, Odjela III za opći kriminal sastavljenom od sudija Mirze Jusufovića, kao predsjednika vijeća, te sudija Mirka Božovića i Tihomira Lukesa, kao članova vijeća, u postupku izručenja potraživanog Metin-a Nasirbel-a, po zamolnici pravosudnih organa Republike Turske, odnosno Teškog krivičnog suda Bingol, broj datoteke 2014/159, dostavljenoj putem Ambasade Republike Turske ovom Sudu dana 24.09.2015. godine, u cilju vođenja krivičnog postupka zbog krivičnog djela Pokušaj promjene ili ukidanja u potpunosti ili djelimično Ustava R. Turske i ometanje funkcije Velike Nacionalne Skupštine R. Turske silom iz člana 146/1, 59/1, 33. i 40. Krivičnog zakona Republike Turske broj 765. i krivičnog djela Članstvo u oružanoj organizaciji iz člana 314/2 i 53/1-2 KZ R. Turske broj 5237., na temelju odredbe člana 45. stav 1. Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima (u daljem tekstu ZoMPP) („Službeni glasnik BiH“, broj: 53/09 i broj:58/13), na sjednici vijeća održanoj dana 16.11.2015. godine, donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Potvrđuje se rješenje Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 K 019495 15 Kv 4 od 27.10.2015. godine kojim se utvrđuje da nisu ispunjene sve zakonske pretpostavke za izručenje iz Bosne i Hercegovine u R. Tursku potraživanog METIN NASIRBELA, sin Zeki i majke Emine rođene Keskin, rođen 01.07.1973. godine u mjestu Genc, R. Turska, državljanin R. Turske, nositelj pasoša SR Njemačke broj ZOTHHPGVZ, po osnovu azila, a u cilju vođenja krivičnog postupka pred nadležnim u R. Turskoj.

Obrazloženje

Rješenjem Suda BiH, broj S1 3 K 019495 15 Kv 4 od 27.10.2015. godine, a na osnovu člana 44. stav 1. u vezi sa članom 43. stav 1. Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima, utvrđeno je da nisu ispunjene sve zakonske pretpostavke za izručenje iz Bosne i Hercegovine u R. Tursku potraživanog Metin-a Nasirbel-a, državljanina R. Turske i nositelja pasoša SR Njemačke, po osnovu azila, a u cilju vođenja krivičnog postupka pred nadležnim sudom u R. Turskoj. Istim rješenjem utvrđeno je da će potraživani do pravosnažnosti istog ostati u ekstradicionom pritvoru koji mu je određen rješenjem Suda BiH, broj S1 3 K 019495 15 Eks od 21.09.2015. godine.

Vanraspravno vijeće ovog suda u smislu člana 45. stav 1. ZoMPP, navedeno rješenje je dostavilo Apelacionom vijeću na ocjenu, koje je dana 30.10.2015. godine cijeli spis dostavilo na izjašnjenje Tužilaštvu BiH.

U dopisu Tužilaštva BiH broj:T20 0 KTEKS 0010885 15 od 02.11.2015. godine, dato je izjašnjenje u kojem se navodi da sud u rješenju broj: S1 3 K 019495 15 od 27.10.2015. godine nije pravilno utvrdio da nisu ispunjene zakonske pretpostavke. Tužilaštvo ističe da se u konkretnom slučaju ne može raditi o političkim krivičnim djelima, obzirom da se prema dostavljenoj Optužnici nadležnog suda R. Turske, trećeoptuženom Metin-u Nasirbel-u, između ostalog na teret stavlja sačesništvo u ubistvu, otmici, napadima, upotreba oružja i druge aktivnosti kao pripadnika organizacije Hezbollah, što se ne može smatrati političkim krivičnim djelima obzirom da je Konvencijom o izručenju između SFRJ i R Turske od 17.11.1073. godine koju je preuzela BiH propisano u članu 4. Stav 2. da se ne smatraju krivičnim djelima političke naravi ili krivičnim djelima u vezi s time, između ostalog djelo „napad na život uključujući i pokušaj i saučesništvo ako nije učinjeno u otvorenoj borbi“. Nadalje, u izjašnjenju se navodi da je država moliteljica u svojoj molbi dala sve garancije da suđenje optuženom nije zbog političke, vojne ili finansijske prirode, kao i da potraživani posjeduje sva zakonska prava predviđena međunarodnim sporazumima kojih je član R Turska. Također se navodi da je ista država dala garanciju da je stranka Evropskog sporazuma za ljudska prava i da optuženik ima prava predviđena navedenim sporazumom, kao i pravo da se žali Evropskom sudu za ljudska prava.

Nakon što je ispitalo navedeno rješenje po službenoj dužnosti u smislu člana 45. stav 1. ZoMPP, ovo vijeće je odlučilo kao u dispozitivu ovog rješenja.

Prije svega, Vanraspravno vijeće je, ispitujući uslove vezane za dostavljanje neophodne dokumentacije uz molbu za izručenje, u prvom paragrafu prvostepenog rješenja pravilno utvrdilo da je dostavljena sva potrebna dokumentacija propisana odredbom člana 12. Evropske konvencije o ekstradiciji i članom 35. stav 5. ZoMPP. Također, isto vijeće je pravilno primjenilo i Konvenciju o izdavanju između Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i Republike Turske koja je zaključena dana 17.11. 1973. godine (obzirom da Ugovor o izručenju između Bosne i Hercegovine i Republike Turske od 28.11.2014. godine još uvijek nije stupio na snagu) kao i na član 3. Evropske konvencije o ekstradiciji, a koje propisuju da se izručenje neće odobriti ukoliko se radi o krivičnim djelima političke prirode ili su povezana sa političkim krivičnim djelima. S tim u vezi, navedeno vijeće je pravilno cijenilo da iz optuženice koja je podignuta protiv potraživanog proizilazi politički karakter, a ubistvo predstavlja samo radnju izvršenja krivičnog djela za koje se potraživani tereti. Bitno je napomenuti da navedena Konvencija, kao ni drugi međunarodni dokumenti o ekstradiciji obično ne daju preciznu definiciju političkih krivičnih djela, tako da u praksi, konačnu odluku o tome donose nadležni organi koji odlučuju o izručenju, tj. zamoljenoj državi je dato pravo odlučivanja koje djelo smatra političkim. U konkretnom slučaju radnje koje se potraživanom stavljaju na teret, obzirom da su kvalifikovane kao napad na ustavni poredak, mogu se tretirati kao čisto političko krivično djelo usmjereno protiv države, a ekstradicija je, prije svega, isključena za politička krivična djela ili djela povezana sa tim djelima.

U pogledu kvalifikacije krivičnih djela koja se potraživanom stavljaju na teret u Republici Turskoj vijeće je pravilno utvrdilo da bi se krivično djelo Pokušaj promjene ili ukidanje u potpunosti ili djelimično Ustava R. Turske i ometanje funkcije Velike Nacionalne Skupštine R. Turske silom iz člana 146/1, 59/1, 33 i 40. Krivičnog zakona Republike Turske broj 765 u domaćem pravu kvalifikovalo kao krivično djelo Napad na ustavni poredak iz člana 156. KZ BiH, dok bi krivično djelo Članstvo u oružanoj formaciji kvalifikovalo kao Terorizam koje je u periodu učinjenja bilo propisano članom 125. KZ SFRJ, a nakon 1998. godine članom 146. KZ FBiH, iz čega prozilazi da je navedeno djelo postojalo i u vrijeme izvršenja krivičnog djela za koje se potraživani tereti. U kontekstu krivičnog djela terorizma,

- Apelaciono vijeće je inkriminacije koje se potraživanom stavljaju na teret razmotrilo i kroz član 1. Evropske konvencije o suzbijanju terorizma, kao i članove 5 - 9 Konvencije Vijeća Evrope o sprječavanju terorizma (koja upotpunjuje prethodnu konvenciju), a prema kojima djela koja se stavljaju na teret potraživanom ne ispunjavaju uslove u smislu postojanja terorističkih aktivnosti koje bi mogle rezultirati izručenjem potraživanog lica. Naime, navedene Konvencije u navedenim članovima jasno propisuju koja krivična djela se ne smatraju političkim krivičnim djelima u svrhu izručenja, a djela koje se potraživanom stavljaju na teret se ne mogu podvesti u tu kategoriju, već naprotiv kako je to prethodno navedeno, ista djela imaju politički karakter, tako da i u skladu sa navedenim međunarodnim dokumentima nisu ispunjeni uslovi za izručenje.

Apelaciono vijeće smatra da je Vanraspravno vijeće pravilno razmotrilo činjenicu da potraživani uživa pravo azila u SR Njemačkoj gdje je odlukom suda utvrđeno da mu prijeti progon zbog pripadništva organizaciji Hezbollah, te da su mučenja i zlostavljanja u zamoljenoj državi još uvijek prisutni. Činjenica postojanja azila pravilno je cijenjena i kroz član 3. Evropske konvencije o ljudskim pravima kojim se zabranjuje mučenje i drugo nečovječno ili ponižavajuće postupanje ili kažnjavanje, a koji je namjenjen zaštiti fizičkog integriteta ličnosti. U konkretnom slučaju i pored dostavljenih garancija kao i omogućavanja pristupa Evropskom sudu za ljudska prava nije dovoljno da bi se udovoljilo zahtjevu države moliteljice. Naime, apsolutna zabrana zlostavljanja iz člana 3. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda ima i eksteritorijalni karakter, odnosno država potpisnica ne oslobađa se odgovornosti za zaštitu osobe od zlostavljanja čak i ako je isto učinjeno od strane pojedinaca za koje ona nije odgovorna. Drugim riječima, država ne smije izručiti lice u drugu državu ukoliko bi ono tamo moglo biti izloženo mučenju, a ova zabrana proizlazi i iz Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima. Pitanje azila, iako prema međunarodnim dokumentima o ljudskim pravima i dostupnoj praksi nema odlučujući karakter prilikom odlučivanja o izručenju, ipak ne bi smjelo biti zanemareno posebno ukoliko postoji opasnost da bi potraživano lice bilo mučeno i nehumano tretirano.

Imajući u vidu sve navedeno, cijeneći naprijed navedene međunarodne propise, kao i član 34. Zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći BiH, Apelaciono vijeće je zaključilo da je

prvostepeno rješenje pravilno utvrdilo da nisu ispunjene sve zakonske pretpostvake za izručenje potraživanog iz Bosne i Hercegovine u Republiku Tursku.

Slijedom iznesenog, a u skladu sa odredbom člana 45. stav 1. ZoMPP, odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Mirza Jusufović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ovog rješenja žalba nije dozvoljena.